

OZVĚNY

OBČASNÍK SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V RŮŽDCE

Proste a bude vám dáno; hleďte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb? Nebo by mu dal hada, když ho prosí o rybu? Jestliže vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí (Mt 7,7-11).

Proste, hleďte, tlučte! Tři výzvy k činu. A na podporu dobrého úsilí také tři zaslíbení: bude vám dáno, naleznete a bude vám otevřeno.

Ani jednu z těchto činností neděláme rádi. Neprosíme rádi. Naopak. Jsme vděční, když jsme tak nezávislí, abychom nikoho o nic nemuseli žádat a prosit. Staří lidé si přejí - jen abych ve stáří nebyl nikomu na obtíž. Jinými slovy, abych nikoho o nic nemusel prosit. Je to pochopitelné přání. Avšak tak úžasné ušlechtilé a skromné, jak se jeví na první pohled, zase není. Je třeba se přece také učit přijímat pomoc jako dar. Kdyby na světě byli pouze lidé, kteří jen dávají, a nikdo by nechtěl přijímat - komu by se to všechno dávalo?

Nehledáme rádi. Naopak, děsíme se situací, kdy hledáme ztracenou rovnováhu, jistotu, klid, ztracené nervy, v lepším případě klíče nebo brýle, pokolikáté už!?

Tlouct na zavřená vrata jakbysmet. Když jsme v nouzi, není příjemné prosit u neznámých lidí o pomoc. V nouzi se přitom můžeme ocitnout i tehdy, když jsme hmotně a materiálně zabezpečeni. Avšak přiznat si, že potřebuji něčí pomoc, nejen hmotnou, a jít a hledat a tlučením se dožadovat podané ruky, to je nesnadné.

Jenže zde nejde jen o to, zda nám tyto činnosti jsou příjemné, nebo nejsou. Ježíš mluví o Bohu.

Boha prosit,
Boha hledat,
tlouct na zavřené dveře, za nimiž musí být přece Boží svět. To je stálý úkol křesťanů ve světě. Nelze s ním přestat, v domněnku, že už jsme dost prosili, že už jsme dost Boha hledali, že už jsme dost tloukli.

Dokud Kristus podruhé nepřijde na naši zemi, stále je čas těchto usilovných činností. A není to otázka příjemnosti či nepříjemnosti. I apoštol Pavel zmiňuje stálý běh k dokonalosti. Stálé dotazování a prošení, hledání a tlučení. A mnoho dalších velikých postav vyrostlo z té sveřepé touhy po pravdě. U zrodu reformačního hnutí jak v Čechách, tak i ve světě je také přítomna palčivá touha po živém Bohu. Odvaha pustit se do hledání, prošení a tlučení sám, když ti, kteří měli Boha zvěstovat a hledat, tak nečiní. Buď že neumí, nebo nechtějí.

Často se křesťané ptají, co tedy mám jako křesťan dělat? Odpověď by mohla znít - vynalézavě a aktivně prosit, hledat a tlouct. A když jim nudně okolí bude vyčítat, že jsou nějak divní, aby si dali pohov a nerušili zaběhané stereotypy, nechť. Nevadí. Více sluší poslouchati Boha než lidi. A Ježíš, jak křesťanská víra vyznává a věří, Bohem je. Pravým a skutečným. Proto prosit, hledat, tlouct není projevem utrápeného bloudění a krachování. Naopak. Je projevem moudrého a plného života!

z knihy Daniela Ženatého:
Kázání na hoře

Pozvánky a informace

9. října 2005 - Bohoslužby Děkčinění (s Večeří Páně)
na Bystřičce v 8.45, v Růždce 10.00

16. října - Sborový den - téma: "Budování sboru"

Možná si říkáte, že na našem sboru není co budovat. Vždyť tu přece je, tak co ještě propánakrále stavět... Svě domky a bytečky si přece ale také stále vylepšujeme, opravujeme, přestavujeme, aby se v nich lépe bydlelo. Není to se sborem podobně? Nemusí se také on nějak přestavovat a stále budovat (a že se nemyslí na stavění s cihlami a betonem, to je snad jasné)? Jaký je vlastně náš sbor a proč tu je? Jak se "buduje" sbor, aby se v něm lépe žilo (nejen nám)? A co pro to mohu udělat právě já? Nad těmito otázkami budeme přemýšlet s hostem **JANEM HUDCEM**, farářem v Liptálu. Dopoledne bude kázáno a odpoledne od 13.30 hovořit právě o budování sboru. Jako obvykle zveme ke **společnému obědu**. A snad bude také nějaký zábavný program pro děti i dospělé :-). Přijďte - jde přece také o Váš sbor!

Varhany se už opravují! Během léta se podařilo shromáždit peníze potřebné na jejich rekonstrukci - jednak z mnoha darů členů a přátel sboru, jednak z různých příspěvků od obcí a nadací. O rekonstrukci budeme ještě informovat v některém dalším čísle Ozvěn. Všem dárcům patří díky.

S tímto číslem Ozvěn dostanete i **složenku**, kterou můžete použít na zaplacení saláru (příspěvek na činnost sboru). Ten můžete předat též osobně některému z presbyterů, ve farní kanceláři, nebo převodem na sborový účet. Provoz sboru a všechno co se v něm děje, také něco stojí. Proto věříme, že budete štedří. I za něj děkujeme.

NE

*neumím se modlit
nevím co mám říkat
modlitba je na nic
nechci se modlit
svět se tím nezmění
slabí ať volají o pomoc
já si vystačím sám*

ANO

*Pane
neumím se modlit
nauč mě skutečné modlitbě
nevím co ti mám říkat
ale toužím být s tebou
jsem-li sklíčen že modlitba je na nic
ujisti mě že se mylím
často se nechci modlit
přemáhej tedy mou lenost
modlitba třeba nezmění svět
proměňuj modlitbou mé srdce
jen slabí volají o pomoc
zjevuj proto svou sílu v mé slabosti
stačím si sám pokazit všechno
ujmi se mne a smiluj se nade mnou
Pane nauč nás všechny modlit se*

Amen

ZÁŘÍ 2005

Tábor 2005

Na tábor jsme se vypravili 9. 7. 2005 okolo 8. hodiny ranní z Růžďky od fary. Táborníci cestovali se skupinkovými vedoucími autobusem, ostatní se přemístili auty až do bodu, kde byl náš autobus přepaden policisty a zbytek cesty jsme museli pokračovat pěšky. Kolem 12. jsme dorazili do tábora, kde jsme dostali teplé jídlo po náročné cestě provázené deštěm.

Pro všechny byly náročné ranní rozčívky, kdy se nechtělo nikomu vstávat a rozhýbat svá těžká těla. Ale všechny inspirovala vidina nakrájených rohlíků potřených vynikající nutelou - nejoblíbenější pokrm tábora! Další bod na každodenním plánu bylo povídání si o biblických příbězích - program pro někoho více či méně zábavný. Táborové programy (duchovní i hry) byly zvlášť pro mladší a starší děti. Malé se zabývaly příběhem o Josefovi, který perfektně podávala Marta Kovářová a velcí se bavili o podobnostech s Martinem a Leonardem (farář z Horních Vilémovic - původem z Angoly - ten se stal nejvyhledávanější a nejinspirativnější osobou tábora).

Po zdlábnutí vždy výběrného oběda (každodenního) se všichni odkluli do svých postelí, jenom malým dětem nikdy nechyběla energie. Po dvouhodinovém odpočinku následovala krutá realita. Pišťalka oznamovala nadcházející „boj“. Všichni se VTHáček (VTH - velká táborová hra) zhostili výběrně, avšak vyhrát mohl jen jeden! Po týdnu

zápasů a konkurenčních her nakonec zvítězila u malých dětí skupinka LVÍCH SRDCÍ (pod vedením Toma Kováče) a u velkých to byli UGANĎANÉ (pod vlastním vedením). Téma letošní celotáborové hry bylo: „Po stopách Járý

Cimrmana v Africe“. Na závěr jsme ho také v dále spatřili, pokusili se ho dohonit - ale zmizel nám v džungli...

Před večerními programy jsme se výtečně navečeřeli (někteří pak ještě jednou v pozdních večerních hodinách). Večery neměly chybu. Když mluvil Leonardo, všichni zírali s otevřenými ústy. Byli hypnotizováni tím úžasným člověkem, který toho tolik věděl! Získal si naprosto všechny! No nesmíme opomenout, že nikdo nevěděl o jeho přijezdu. Stalo se tak jedné táborové noci (pro malé se to zopakovalo ještě jednou ráno), když vedoucí přivlekli někoho ve spacáku. Prý uneseného afrického prezidenta - tomu samozřejmě nikdo nevěřil... Někdo si myslel, že je to Martin, Ondra Frenštacký, Kája Žamboch, teta Lenka. Teorie byly různé. Teda až do té doby, než spacák sundali. Před

námi najednou stál černoch! Nastalo ticho, že by bylo slyšet i špendlík spadnout na zem a všichni jenom zírali a nezmohli se ani na slovo. Oněměli jsme. Ještě k tomu nám vedoucí nabulíkovali, že neumí ani slovo česky, tak jsme říkali všechno, co jsme si mysleli. Jenže ráno na nás začal mluvit po česku (po valašsku ještě neumí). My jsme na něho hleděli (ne už tak překvapeně jako poprvé) a všichni marně začali vzpomínat, co před ním řekli, nebo o něm...

Celý tábor byl perfektní a to i přes (zpočátku) celkem špatné počasí. Myslíme, že si každý odvezl plnou krosnu zážitků. Týden prožítý na Kyčeře každému něco dal, něco přinesl. Ale jen každý sám ví, o co odjel z tábora obohacen. Tak nashledanou příští rok!

Katka Výmolová

Fotografie z tábora naleznete na našich internetových stránkách (<http://ruzdka.evangelnet.cz>) nebo si o ně můžete říct na faře. Během tábora jsme také natáčeli video, takže až se ho jednou podaří sestříhat, budeme promítat. Nejpозději na Silvestra...

Radost na cestě

Tak takto se nazýval kurz, pořádaný seniorátním evangelizačním odborem, na kterém jsme strávili jeden prázdninový týden. Z Růžďky nás na tuto akci vyrazilo celkem pět. Dohromady nás tam bylo kolem čtyřiceti a sešla se tu ohromně dobrá parta. Vše se odehrávalo na chatě Radost ve Vřesovicích u Kyjova, kde se naskytly také možnosti ke sportování a vyřádění se. Po večerech jsme hráli nespočet her a pořádně se nasmáli.

Náplní kurzu byly především přednášky na témata: co má v životě smysl, potřebuji církev?, partnerské vztahy, Bůh je autorita.....atd. Ale bylo zde i hodně prostoru k zamyšlení, ztišení se a vyjádření vlastního názoru. Mívali jsme totiž dvakrát denně skupinky, kde jsme společně debatovali. Myslím, že každý mohl na kurzu poznat nové lidi, zažít skvělé chvíle a především společně požívat radost na cestě za Pánem Ježíšem Kristem.

A veršik, který jsem si na kurzu vytáhla zní: „Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit.“ (Jozue 24,15)

Hanka Frenštacká

Vilémovice

O tom, kterak jsme do Horních Vilémovic jeli...

I došla jednou na vodě (sjiždění Moravy) řeč na trávení posledních prázdninových dnů. Mezi mnohými nápady jsme se nakonec rozhodli pro Horní Vilémovice, kteréžto se nacházejí nedaleko Třebíče a farářem je v těch dalekých končinách jistě i Vám mnohým známý Leonardo Teca. Ostatně zčásti to byl i jeho nápad.

A tak jsme s jeho svolením v neděli 21. srpna 2005 ve 12 hodin a 31 minut opustili bystřičské nádraží v osobním vlaku č.3224 ve směru Valašské Meziříčí a Hranice na Moravě a jeli vstříc novému, nepoznanému. Cesta vlakem nám poměrně rychle ubíhala. Někteří se spolu bavili, jak by nadcházející dny chtěli strávit, jiné zabavily děti pana faráře a nejmenovaní z nás se stfeli v krvavé bitvě na šachovém poli. Naši zábavu rušilo jen neustále stěhování do dalšího a dalšího vlaku; celkem třikrát: Hranice na Moravě, Brno a Studenec. Po několika hodinách jsme už vystupovali v Rudíkově, asi deset kilometrů před cílem, do něhož nás postupně odvozil svým autem náš hostitel Leonardo. Toleranční kostelík s věžičkou a stojícíma hodinama nás vítal již z dále.

A první dojmy? Jiný svět, jiná krajina, jiná architektura, velká a růžová fara ze třicátých let a hned za ní víceúčelové hřiště... Malá dědinka mezi menšími kopci, avšak co je malé, to je milé. Tak nějak to na nás asi působilo. A ještě západ slunce vše zromantičoval.

První den jsme se stihli ubytovat a sdělili si dojmy z cesty. Po večeri jsme se shromáždili ke společnému rozjímání nad knihou proroka Jonáše. Každý den jedna kapitola.

V pondělí po vydatné snídani jsme se rozhodli, že po povídání o Jonášovi se půjdeme podívat do Třebíče. Počasí nebylo dvakrát výletové a tak nezbylo nic jiného než doufat, že nás nezastihne lijavec. Ale co se nestalo, po několika málo kilometrech se z nebe, nejprve

pomalou a pak stále silněji, spustil déšť. I zamířili jsme k Velkému javoru, jenžto zcela dutý, poskytoval přístřeší většině z nás. Taky měl sedmimetrový obvod. A to byl konec našeho výletu. Zpět jsme se vrátili promočení a bylo po zbytku dne co sušit. Odpoledne jsme si rádi zahráli volejbal a pak nás samozřejmě čekal Jonáš. Nikoliv však Fér, nýbrž ten biblický.

Úterý nás zabavila návštěva místního kostela, hraní fotbalu a volejbalu. K obědu nám Leonardo připravil kuře na angolský způsob jako kuchaře bych si líbit nechal...

A tak jsme se začali psychicky připravovat na středeční odjezd, protože se nikomu domů

určitě moc nechtělo. Ale i to přijít muselo.

Ráno se nasnídat, dokončit Jonášův příběh, sbalit se, uklidit po sobě a hurá domů. Leonardo si znovu zahrál na pana řidiče MHD a postupně nás odvázel na nádraží. Poslední zamávání a jsme zase na cestě. Tentokrát ne do neznáma, tentokrát domů.

Jan Sedláček ml.

MORAVA '05

Splav Moravy - Subjektivní pohled jednoho z účastníků aneb „Peníze sú“ (31.7.-5.8.2005)

(výňatky z vodácké kroniky naší vodácké mamči tety Lenky. Celou kroniku - pouze pro otrlé - na našich webových stránkách...)

...V půl jedné v neděli 31. července, nakrmení z bohoslužeb duchovně a od maminek fyzicky, odjíždíme vlakem z Bystřičky. Na poslední chvíli přijíždí s požehnaním Jana Š. v roztomilém kloboučku („Vůbec vám nezavidím“)...

... (v Sudkově u Postřelmovy)

Nalézáme malebný rybník lemovaný vrbami a houfy rybářů. Příjezd našich lodí houfy značně znervózní. Po profesionální instruktaži Karla Ž. třesoucí se posádky nastupují do zjevně vratkých lodí. Začíná pršet. Hřmí. Ondra F. nechce zsmoknout, ale taky nechce zůstat na břehu. Zmokne. Než přirazíme na protější stranu rybníka, jsme jako myši. Jediná mám pláštěnku. Je mi trapně. Voda je plná nechutností (2 mrtvé slepice). Tomáš s Pavlem si do ní jdou radostně zaplavat, jak kafe. Bratr farář porušuje zákaz vjezdu a přijíždí pro lodě. Lodi nalodíme a v dešti odcházíme k místu noclehu.

Útulný kostelíček je příjemným překvapením... Psi řvou. Domorodci nás nevráživě sledují ze svých

pevností... Po večeri zpíváme a probíráme ze všech stran bohoslužbu jako takové. Martin nás nutí demokraticky hlasovat o budičku a pak zcela nedemokraticky rozhoduje, kdy se bude vstávat. Je smeten a zbytek se jednohlasně shodne na variantě „až vstanem, tak vstanem“.

...Noc je dobrodružná. V kostele hic, venku zima. Martin ví, jaká. Nekompromisně rovná podlaha tlačí i přes karimatky. Během noci se ze spacáků ozývá mumlání a hlasité výkřiky. Chrápání, funění a skřipání zubů nepočítám.

...Ráno v nekřesťanský časnou hodinu postupně zazvoní několik mobilních budiček. Snídáme. Přichází SMS o stavu vody v Hanušovicích. Rušíme původně plánované cvičné plácání se na Sudkovském rybníčku a využíváme zjevně poslední šance sjet horní část toku. Rychle balíme nutné věci na 2 dny.

...Z okna vlaku vidíme Moravu. Je zjevně nesplavná. Tváříme se, že je splavná. V Hanušovicích na nádraží nikdo nečeká. Vysíláme spojky hledat lodě. Mezitím přichází Martin a donutí nás k odchodu. Prý se nemůžeme minout. Minuli jsme se. Další půlhodinu strávíme pobíháním po vesnici a

shledáváním se.

...Konečně jsme všichni. Vody je málo, ale nálada odhodlaná, tak vyplouváme. („Peníze sú, vody přikúpime“). Některé lodi bez potíží, jiné chaoticky křižují řeku, otáčejí se zády vpřed, narážejí na balvany, nad vodou létají nadávky dopálených kormidelníků a výkřiky a kvílení bezmocných háčků. Za cenu několikanásobného převrácení se nakonec všem daří vejít do

koryta řeky a otloukání zesponu balvany se šineme kýženým směrem. Za větší kolizi lze snad jen považovat převrácení lodi s trojposádkou, kdy se převáženému porcelánovi Bendovi zašprajdly šortky v lodi za hřebík a nedařilo se mu vylodit. Zbytek posádky zuřivě smýkajíc lodí v proudu opakovaně žádal Bendu, aby se obnažil, což topicí se odmítl. Má-li se utopit, tak důstojně. Ostatně peníze sú. Po zdánlivě nekonečném boji se živlem se podařilo loď obrátit a Bendovi důstojně vystoupit.

...Kolem čtvrté připlouváme k plánovanému nocležišti v Rudě. Louka v bezprostřední blízkosti trati i silnice se nám moc nezdá a my se zase nezdáme domorodcům. Ve zjevné snaze se nás zbavit nás odkazují na údajné vodácké tábořiště v blízkém Bartoňově. Máme hlad a nejradši bychom to už zapíchli, přesto je vysláno průzkumné vozidlo k Bartoňovskému jezu. Jez je shledán nesjízdným, ale kousek nad ním nalézáme romantický palouček obklopený starými lípami a jasaný s ohništěm a roztomilou latrinou. Zajásáme a plavíme se další 3 km po proudu, abychom strávili příjemný večer u táboráčku. Duchovní program je tentokrát o dělnících na vinici a rozpoutá se překvapivě živá diskuse. Kolem půlnoci je většina v limbu.

...Po slibném začátku nás řeka překvapí množstvím nevyzpytatelných proudů, které lodi s méně zdatnými posádkami otloukají o kameny, vrhají je pod kmene padlých stromů a mezi kořeny pobřežního porostu. Na konci adrenalinové jízdy postrádáme jedno pádlo, Lenka K. ví, jak vypadá dno lodi ze dna řeky a 8x se nedobrovolně koupeme. Po dvou dnech vede v průběžném pořadí Leonardo se mnou, protože jsme se během dvou dnů stihli vykydnout 6x. V Postřelmově toho máme tak akorát... Kostelníkem jsme připraveni o požitek splachovacího WC, časem se ukáže, že oprávněně. Ostatně

místní latrina je sugestivní.

...Navečer se však z různých koutů obleženého kostela začnou ozývat chabé výkřiky „na hrááád, na Brničkóóó“, někteří pomýlené vykřikují „na Starobrničkóóó“, ze spacáků vylézají zmožené vodáci a kymácivě se ubírají před kostel, odkud se většina (s výjimkou na 4 km pochod) po silnici o 10 minut později skutečně vydává směrem k obci Brničko, nad kterou se tyčí zřícenina středověkého hradu... Vodáci jásají nad jedinečností zážitku („V papučách sem na zřícenině ještě nebyl“) a důkladně pokochání se spouštíme k místnímu pohostinství na zasloužené občerstvení. Mile nás tu překvapí ochota pana hostinského, méně mile jeho familiární chování k některým členům výpravy, které však není problém usměrnit. („Kdybyste byl tak laskav a přinesl PANU FARÁŘI ještě velkou sklenici, ve které by si to víno a kofolu mohl smíchat“.)

...Peřejky už sice nejsou tak skotačivé jako v uplynulých dnech, ale stromy napadané do koryta a nevyzpytatelné proudy nám stejně připraví kýžené adrenalinové zážitky.

...Ani na noc nejsme ušetřeni deště. Do jednoho ze stanů vydatně nateče, Ondra spí v mokřém spacáku, jeden ze stanů v intenzivní dešti nelze postavit a nakonec se zcela prozaicky spí i v autech. Pozdní večere se chystá na cajdáků přikrytých plachtou. Pravděpodobně deštěm rozveselený nepromokavý Martin vykazuje neobvyklou aktivitu a vaří nám večeri. Kolem půlnoci hustý déšť utichá a řeka nám dopřává klidný spánek.

...Tábořiště na Templu je plné a tak se přesunujeme na blízkou louku s malým hřištěm a zbytek odpoledne trávíme volejbalem, fotbalkem, vařením a papáním. Večer se na pozvání domorodců přesunujeme k ohništi u blízkých chat, zpíváme, povídáme si o našich oblíbených biblických příbězích a dobrých filmech a kolem půlnoci se rozcházíme do pelíšků.

...Vodácká příručka je v žalostném stavu („Mlékem jste ji polili, polepili, nechali na dešti, při sušení ohořela, to by bylo normální, ale zadek jste si s ní utírat nemuseli“).

...Po snídání spouštíme lodi pod jezem na hladinu řeky. Leonardo, Lenka K. a Ondra odjíždějí auty, ostatní čeká 17 km dlouhá plavba územím CHKO Litovelské Pomoraví...

...Někteří nevykoupaní se lačně vrhají do vody, aby se porvali s dravým proudem. Zbývá rituálně ponořit do Moravy Martina coby vedoucího celé plavby, umýt lodě, naložit na cajdák a pěšky zdolat posledních 5 km na nejbližší nádraží v Příkazech...

Nevšední zážitky z plavby po Moravě pro sklerotiky zaznamenala Vidlenka.

historie sboru

V následujících číslech Ozvěn chceme postupně vydávat výňatky z paměti Františka Hurty, kurátora sboru od roku 1928. Za možnost zpřístupnit tyto paměti děkujeme sestře Marii Hurtové ze mlýna.

František Hurta: Z mých pamětí o životě českobratrského evangelického sboru v Růžďce

Léta plynou, časy se mění a na mnohé se zapomíná. Když jsem vstoupil do 70. roku svého života, rozhodnul jsem se, že dle možnosti a svých schopností, aspoň částečně zachyťím své pozorování a dojmy, jak se vytvářel zde sborový život v Růžďce během těch let, která jsem v Růžďce prožíval. Ovšem bude to jen kusé, neúplné, protože mnohé jsem zapomněl, mnohé mé pozornosti uniklo, jiné jsem dobře nepochopil, a to z toho důvodu, že člověk hledí na to, co je před očima, ale nitro lidí a jejich pohnutky jsou utajeny. Pravá pamětní kniha vystihující pravý stav věcí a dění kol nás jest u Pána Pánů. Malach. 3,16).

Narodil jsem se ve Stříteži 24.XI.1888 v chalupě č. 82. Tam jsem vychodil II. třídní obecnou školu a byl také konfirmován seniorem Gustavem Jelínkem, rodákem růždeckým, který snažil se svým žákům vštípit dostatečnou znalost' se slova Božího, ale nějaký bližší vztah k žákům neměl, ani ke členům svého sboru. A také členové sboru, ač mu projevovali patřičnou úctu, by se asi neodvážili k němu přijít se svým zmateným, nebo bolestným srdcem.

Moji učitelé ve škole byli Josef Krejsek řídící a Rajmund Kubša třídní; na oba s vděčností vzpomínám. Začátkem června roku 1903 se naše rodina odstěhovala do Růžďky, kde moji rodičové zde zakoupili paseku č. 89 u „Hajných“ a od té doby jsou mé vzpomínky.

Růžďka mi nebyla cizí, protože moje matka pocházela z Růžďky z usedlosti č. 93, kde žil můj staříček Josef Dančák a stařenka Terezie. Byli to vážní lidé, u sousedů oblíbení. Staříček byl též určitou dobu kurátorem sboru. K tomuto staříčkovi jsme docházeli pěšky vždy jednou do roka, obyčejně o svátcích. Byl jsem vždy při té návštěvě v růždeckém kostele a tak jsem poznal místního duchovního Josefa Odstrčila. Při jedné takové návštěvě jsem slyšel ponejprve kázati far. Oskara Opočenského, který si později vzal za manželku dceru faráře Odstrčila, Pavlu. Tehdy byl v Růžďce přítomen také děd zmíněného kazatele bývalý senior Karel Opočenský ze Vsetína. Kostel o svátcích býval plničký posluchačů. Na varhany hrával řídící učitel Šabacký, anebo učitel Havel. Zpěv byl zdoluhavý a některé ženské hlasy v něm ostře vynikaly. Pohled na plničký kostel byl nádherný. Méně pěkné bylo, když po skončených službách Božích celá řada účastníků naplnila blízkou hospodu zvanou „horní šenk“. Tento „šenk“ byl prý postaven ze dřeva bývalé modlitebny. Tam mnozí posluchači slova B. se pěkně usadili a posilovalo se shřívavou kořalkou a někteří odcházeli až večer, ochuzeni o poslední groš, který měli před tím v kapse, anebo pili též na dluh.

V kostele se konávaly dopolední služby B., které trvaly obyčejně od 10.-12. hodiny a nešpory od 2.-3. hodiny, při nichž bývala časem konána katechizační cvičení pro mládež. Zpívalo se hojně, napřed vždy nějaký žalm a pak písně. Zpívalo se z kancionálu církve reformované; zpěvníky byly tištěny švabachem a obsahovaly 150 žalmů a 250 různých písní; na konci zpěvníku byly mimo modlitby také heidlberský katechizmus, z něhož byla vyučována mládež a také děti ve škole. Zpěvníky byly napořád v kůži vázané, na rozích měly mosazné kování a spjaté mosaznou sponou. Při vyučování náboženství ve školách se používalo biblických dějeprav; bible se nenosily.

Při dopoledních službách B. při druhé písni chodíval po kostele kostelník s míškem a vybíral od účastníků krejčary (dva haléře). Někdo dal jen půl krejčaru, někdo nic. Dlouholetý kostelník byl Roháč, potom Hurty „Urbáneček“. Při vycházení z kostela stál některý z presbyterů u dveří s dřevěným talířkem, na nějž se kladla druhá chrámová sbírka. Výnos těchto sbírek sloužil k úhradě sborových vydání. Mimo to visela na zdi u dveří pokladnička pro chudé, kde pouze někdo vhodil krejčar. Mimo tyto obvyklé sbírky byly časem ohlašovány mimořádné sbírky ku zvláštním účelům. Jednou do roka byla konána podomní sbírka pro Gustav-adolfský spolek později pro Jeronymovu jednotu. Před dopoledními službami B. vyzváněly dvakrát zvony, napřed o 9. hodině a pak o 10. hodině. Také při skončení služeb B. se zvonilo a též odpoledne. Zvony byly krásně zladěné a bylo je daleko slyšet, když zvaly do společných shromáždění. Také v sobotu večer se vždy rozezněly a upozorňovaly na blížící se den Páně.

Celkový sborový život byl dosti ubohý, pokud jsem jej znal. Mimo zvykovou slušnou návštěvu chrámu v neděli, bylo ve všedním životě

málo znaků křesťanského života. Opilství bylo velmi rozšířeno. Při zdejší chudobě lidí se tím připravovali o těžce získaný poslední často groš. Různice a hádky v rodinách z toho plynuly na pořad. Soudní spory často o maličkosti připravily mnohé rodiny o majetek. Z těchto soudních sporů získal advokát na Vsetíně celý rozsáhlý korpus pozemků v celkové výměře asi 120 hektarů. Nemravnost' mezi mládeží i mezi dospělými rovněž ubíjela smysl pro hledání lepších věcí. Celá řada lidí byla trestaná vězením pro surovost' a ublížení na těle. Chudoba byla patrná na každém kroku. V chalupách nebylo podlahy, kuchyně maličké namože s pecí a otevřeným komínem. Malá okna pouštěla do světnice málo světla, kde byl skromný nábytek. Stůl, jedna nebo dvě židle domácí výroby, nějaká lavice, často nahrazená obyčejnou deskou a postel. Kromě toho byla světnice zároveň i dílnou, protože téměř v každé chalupě vyráběli křiváky a kuchyňské nože. K tomu účelu nacházel se ve světnici dřevěný špalek, nebo též dva, na nichž byly upraveny svěráky ku výrobě nožů. Také kamenný brus na broušení nožů byl v mnohých jizbách. Chalupy vesměs dřevěné, obyčejně s jednou světnicí. Kde nedělali nože, tam vyráběli pometla, pletli punčochy na pletacích strojích pro továrnu v Rožnově, nebo tkali plátno na ručních stavech. V zimě přádali na kolovratech len, protože celá rodina se z veliké části oblékala do lněného plátna, z něhož se šily košile, kalhoty, sukně a jiné věci. Pro zimní dobu se užívaly kratičké „kožušky“, papuče, soukenné kalhoty, brucečky, kordulky, vlnáky. Tyto věci se pořizovaly zase z ovčí vlny, protože se chovaly ve značné míře ovce.

Zařízení pro spaní bylo velmi primitivní, hlavně pro děti. Maličké děti měly dřevěnou kolébkou, nebo na trámě zavěšený „kolebač“ z plachty používané k nošení trávy pro dobytek. Jinak ostatní děti spaly většinou na peci, nebo lavici, nebo venku na seně. mimo postel, kde spal hospodář s hospodyní nebylo peřin, ani prostěradel a přikrývek. Ku přikrytí sloužil obvykle starý kabát, nebo kožich, anebo pouze pytel, do něhož strčila děcka nohy a přiryla se tím, co ze sebe svlékla. O jizbu se dělila s obyvateli domu i různá domácí zvířata jako jehňata, tele, králíci, slepice. Podle toho to také v jizbě vypadalo!

A jak to vypadalo se stravováním? Inu také bídně. Chleba bylo namože málo a když se zeměky neurodily, pak bída byla veliká. Na chléb se obilí „třelo“ na domácích mlýncích nohama i u největších rolníků. Obilí bylo nečisté, proto chléb černý. Pochoutkou bylo, když si lidé koupili kousek bílého chleba od pekaře. Jedině mléko bylo dobré, ač i tu se šetřilo a odbývalo se jídlo mlékem kyselým, nebo sbíraným. Kdo si mohl zabít menšího vepře, byl šťasten...

dopis od Ivana

O prázdninách přišel další dopis od Ivana Musisiho, chlapce z Ugandy, kterému jako sbor v rámci projektu "Adopce na dálku" finančně pomáháme, aby mohl chodit do školy.

Jak se máte moji milí přátelé? Jsem po všech stránkách šťastný. Jsem vám vděčný za dopis. Děkuji za fotografie, které jste mi poslali - vypadáte tak hezky... Děkuji za obrázky různých věcí, které mi nakreslili moji přátelé z nedělní školy. Moc se mi líbí, vyřídíte jim můj srdečný pozdrav (Štěpánovi, Karolínce, Barborce a Elišce).

Mám toho ve škole moc. Brzy budu mít závěrečné zkoušky. Doufám, že dopadnou dobře. Bůh vám žehnej.

Ivan Musisi

(Z výkazu, který nám zprostředkující organizace zaslala, vyplývá, že: Ivan je dobrý student, chce být architektem, jeho výsledky jsou dobré a s velkou pravděpodobností se v dalším ročníku ještě zlepší. V rodině má na starosti okopávání na poli, úklid a mytí.)

Kontakt na faráře (Martin Fěr): 571 443 048, 721832383

Adresa sboru: Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Růžďka 138, 756 25

E-mail: ruzdka@evangnet.cz

Internet: <http://ruzdka.evangnet.cz>

Číslo sborového účtu: 1765803379/0800 (dary je možno odečíst od základu daně)

IČO: 45211337

Grafická úprava: Tomáš Pichal ml. E-mail: lc3@seznam.cz